

Arrest

nr. 286 298 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 31 maart 2022 en heeft op 1 april 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 mei 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 27 juni 2022.

1.3. Op 25 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een

andere EU lidstaat). Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 26 augustus 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Eritrese nationaliteit en bent u afkomstig uit Adi Oyala (provincie Zoba Dobub, Eritrea). U verliet Eritrea in 2009 en verbleef tot 2013 in Soedan. Van 2013 tot 2014 was u in Libië. Eind 2014 kwam u aan in Italië, waar u twee weken bleef voor u naar Duitsland verder reisde. In Duitsland vroeg u eind 2014 internationale bescherming aan. In eerste instantie werd deze aanvraag geweigerd, maar in 2016 kreeg u uiteindelijk toch subsidiaire bescherming van de Duitse autoriteiten. U kreeg deze bescherming voor de duur van één jaar en moest deze jaarlijks verlengen, wat u ook deed. U woonde in Duitsland in een sociale woning in het dorp Neuropin, op een half uur van Berlijn. U hoefde voor deze woning niet te betalen en kreeg van de Duitse autoriteiten een maandelijkse toelage van iets meer dan 300 euro per maand. U ondervond in Duitsland echter veel racisme. Zo gebeurde het vijf tot zes keer dat een Duitse inwoner van het dorp Neuropin waar u verbleef probeerde om u te laten bijten door zijn hond. U wist dit telkens te ontwijken en werd nooit echt gebeten, maar u voelde zich hier erg slecht bij. U kreeg ook herhaaldelijk racistische beledigingen naar het hoofd geslingerd, waarbij u aangemaand werd om terug te keren naar uw land. In 2016 diende u bij de politie klacht in tegen een groep van vier of vijf jongeren die u beledigd hadden. U kende de namen van deze jongeren niet maar vertelde de politie waar zij woonden. De politie was niet geïnteresseerd en ondernam geen verdere actie. In 2018 werd u in Neuropin aangereden door een personenwagen. De vrouw die aan het stuur zat versnelde toen ze u de straat zag oversteken en raakte u, waardoor u viel en een bot brak in uw schouder. U kende deze vrouw niet persoonlijk, maar u vermoedt dat ze u viseerde omwille van racistische motieven. Na het ongeval kwam de politie ter plaatse, ze praatten met de vrouw en lieten haar vertrekken. Uzelf was te gechoqueerd om klacht in te dienen. Ook achteraf diende u geen klacht in tegen de dame in kwestie. Nadat u genezen was van uw verwondingen besloot u om Duitsland te verlaten. In de zesde of zevende maand van 2018 vertrok u vanuit Duitsland naar Nederland, waar u internationale bescherming aanvraagde. Deze aanvraag werd door de Nederlandse autoriteiten zowel in eerste instantie als in beroep geweigerd. In de tiende maand van 2020 keerde u vanuit Nederland terug naar Duitsland. In Neuropin kreeg u opnieuw een sociale woning toegewezen en werkte u in een fabriek. U kreeg op het werk echter opnieuw te maken met racisme. Zo kreeg u te veel werk toegewezen en leek de baas ervan uit te gaan dat u niet moe werd. Ook werd u herhaaldelijk beledigd. U had ook veel last van stress omdat u telkens opnieuw herinnerd werd aan wat er bij uw vorige verblijf in Duitsland was gebeurd. Na drie maanden in Neuropin besloot u om te verhuizen naar Maagdenburg. U veranderde echter uw officieel adres niet, omdat het u door de Duitse autoriteiten niet toegelaten was om naar een andere provincie te verhuizen dan degene waar u subsidiaire bescherming gekregen had. In Maagdenburg huurde u zelf een woning. In juli 2021 begon u in Maagdenburg te werken bij kledingbedrijf Hermes. U slaagde er echter niet in om de slechte herinneringen aan wat u in Duitsland was overkomen te vergeten. In april 2022 liep uw contract bij Hermes ten einde. U besloot het contract niet te verlengen en naar België te komen. Op 1 april 2022 vroeg u in België internationale bescherming aan. Bij terugkeer naar Duitsland vreest u opnieuw racistisch bejegend te worden. Daarnaast vreest u ook dat u opnieuw zal aangereden worden zoals in 2018 en dat u het dit keer niet zal overleven.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u uw Duitse verblijfsvergunning voor (d.d. 15 april 2021, geldigheidsduur: 1 jaar)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u last heeft van een depressie en stress en daarvoor medicatie voorgeschreven kreeg van de dokter (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 27 juni 2022, p. 3 en p. 14). U legde echter geen medische attesten waaruit zou blijken dat u zich in de onmogelijkheid bevindt om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen (NPO, p. 19). U bevestigde dit overigens zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat

kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de door u neergelegde verblijfsvergunning en de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn (Eurodac Search Result), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (verklaring DVZ, d.d. 12 mei 2022, vraag 22 en NPO, p. 4).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld

dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zo dient er vooreerst op te worden gewezen dat u als begunstigde van internationale bescherming van de Duitse autoriteiten een maandelijkse toelage kreeg van iets meer dan 300 euro waarmee u voedsel kon kopen (NPO, p. 6). De Duitse overheid voorzag ook een woning waarin u kosteloos kon verblijven (NPO, p. 5). U kreeg de mogelijkheid om de Duitse taal te studeren, waar u met succes gebruik van maakte (NPO, p. 5). Er kan aldus geenszins geconcludeerd worden dat u geen of onvoldoende steun kreeg van de Duitse autoriteiten. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo besloot u uit eigen initiatief om uw werk bij de kledingbedrijf Hermes op te zeggen (NPO, p. 5). U verklaarde in dit verband dat u langer kon blijven werken als u wilde maar er zelf voor koos om ontslag te nemen (NPO, p. 5). Uit uw verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Duitsland in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland meermaals het slachtoffer bent geworden van racistische incidenten – u stelde in dit verband dat dorpsbewoners u herhaaldelijk beledigden, dat ze vijf of zes keer probeerden om u door een hond te laten bijten en dat u eenmaal omwille van uw huidskleur werd aangereden door een auto (NPO, p. 8) - moet worden opgemerkt deze situatie op zich voldoende ernstig is om te worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Zo gaf u zelf aan dat u nooit effectief gebeten werd omdat u zichzelf verdedigde (NPO, p. 8). De mensen die hun hond op u af lieten komen kenden u niet persoonlijk. Het enige wat ze over u wisten was dat u een vreemdeling uit Afrika was (NPO, p. 8). De loutere vaststelling dat de mensen in het dorp waar u woonde u beledigden op straat en hun hond naar u lieten blaffen, volstaat, hoe pijnlijk en vervelend dit ook is, niet om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming. Wat betreft uw stelling dat u werd aangereden door een auto omwille van uw huidskleur, dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat het hier om een opzettelijke aanrijding ging. Zo is het opvallend dat u niet weet wat het merk van de auto was (NPO, p. 11). De bestuurder stopte en de politie kwam ter plaatse (NPO, p. 11). U heeft geen aanrijdingsformulieren ingevuld en u heeft geen documenten om uw ziekenhuisbezoek volgend op deze aanrijding te staven (NPO, p. 12). U weet niet hoe de vrouw heet door wie u werd aangereden en u kende haar niet persoonlijk (NPO, p. 12). U heeft nooit geprobeerd om te weten te komen wie zij was en u heeft ook nooit geprobeerd om te weten te komen wat haar motief was voor deze aanrijding (NPO, p. 16). U

ging er simpelweg van uit dat zoiets in het verleden meestal gebeurde vanuit racistische motieven, waardoor u dacht dat het ook dit keer weer zo was (NPO, p. 16). Uw stelling dat deze aanrijding bewust zou zijn veroorzaakt door de bestuurster van de wagen en dat uw huidskleur een motief zou zijn geweest voor deze aanrijding is dus louter een blote bewering die enkel berust op speculatie van uw kant. Uit uw verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat u in Duitsland het slachtoffer was van racistische incidenten die dermate ernstig waren dat u hierdoor in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Bovendien is het zo dat zelfs indien de door u aangehaalde incidenten voldoende ernstig zouden zijn om als vervolging of ernstige schade gekenmerkt te worden – quod non-, uit uw relaas niet kan opgemaakt worden dat de Duitse autoriteiten niet in staat zouden zijn om u te beschermen.

Het is in dit verband veelzeggend dat u geen enkele poging hebt ondernomen om na de hierboven vermelde aanrijding een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, mits u uiteraard de nodige stappen zet. U gaf in verband met de door u vermelde aanrijding echter zelf aan dat u nooit klacht indiende bij de Duitse politie (NPO, p. 12). Gevraagd om welke reden u geen klacht indiende tegen haar, stelde u dat de politie niets tegen haar heeft gedaan en dat ze gewoon mocht vertrekken nadat ze met de politie had gepraat. Om een klacht in te dienen had u een advocaat en geld nodig, en dat had u niet (NPO, p. 13). Deze uitleg komt echter weinig geloofwaardig over, temeer daar u nooit hebt geïnformeerd of u door ngo's of andere organisaties geholpen kon worden en u ook nooit heeft geïnformeerd of u recht had op een pro deo advocaat (NPO, p. 13). Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen en eventuele verdere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de bescherming die u bij de Duitse autoriteiten zocht omwille van de overige door u aangehaalde racistische incidenten waarbij u beledigd werd en waarbij mensen hun hond lieten proberen om u te bijten. Toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u ooit klacht had ingediend omwille van een van deze incidenten, zei u dat u dit niet had gedaan (NPO, p. 8). Als reden hiervoor haalde u aan dat u andere mensen kende die klacht hadden ingediend maar geen oplossing kregen (NPO, p. 8). Duitsers kennen de taal en de wet en daardoor wordt een klacht geweigerd (NPO, p. 8). Deze verklaringen komen echter weinig geloofwaardig over in het licht van de vaststelling dat u geen enkele naam kon opnoemen van deze mensen die een klacht hadden ingediend (NPO, p. 9). U kon ook niet zeggen of een van die mensen verdere stappen gezet had nadat de politie hen afwimpelde (NPO, p. 9). Bovendien komt het bijzonder bevreemdend over dat u, toen u vervolgens gevraagd werd of u zelf ooit iets had meegemaakt met de politie, plots beweerde wel één keer klacht ingediend te hebben. Deze bewering is immers strijdig met wat u even tevoren had verklaard (cf. supra). Bovendien legde u over deze ene door u neergelegde klacht zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of de politie uw verklaringen al dan niet had genoteerd (NPO, p. 10). U stelde klacht te hebben ingediend tegen jongeren uit uw buurt maar kende hun namen niet (NPO, p. 10). U bent nooit teruggegaan naar de politie om te vragen wat de status van uw klacht was en u beschikt niet over documenten die het bestaan van deze klacht kunnen staven (NPO, p. 10). Uw vage en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling bescherming te hebben gezocht bij de Duitse autoriteiten tegen de racistische incidenten waarvan u beweert het slachtoffer geweest te zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De vaststelling dat de door u neergelegde Duitse verblijfsvergunning verlopen is, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk aangezien u bij terugkeer naar Duitsland deze verblijfsvergunning opnieuw kan laten verlengen, zoals u ook deed na uw terugkeer vanuit Nederland (NPO, p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), *juncto* artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), *juncto* de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn).

Voorts voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* waaronder de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 41 van *“de Charte”*, van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij, gelet op zijn bijzondere kwetsbaarheid, het racisme waarmee hij in Duitsland te kampen had en het gebrek aan effectieve bescherming aldaar, wel degelijk een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”* en het dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar volgende artikels en rapporten waarvan hij de weblinks vermeldt:

- het artikel *“Droit d’asile. L’Allemagne criminalise les réfugiés”* van EuroJournalist;
- het artikel *“Dan toch geen nieuw migratieplan in Duitsland”* van VRTNWS;
- het rapport van Amnesty International *“Germany. 2021”*;
- het rapport van Amnesty International *“Germany. Human Rights Guarantees Undermined”* van mei 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Te dezen kan worden vastgesteld dat verzoeker niet de minste duiding geeft bij de door hem aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Er dient in dit kader verder te worden opgemerkt dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan kan zijn geschonden wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Er is voorts geen sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer het onderscheid dat de wetgever voor vergelijkbare situaties heeft gemaakt gestoeld is op objectieve criteria, wanneer de ongelijke behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefde legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel. Verzoeker toont niet aan dat, waarom of op welke wijze *in casu* aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Verzoeker geeft voorts niet de minste toelichting op welke manier hij artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest, artikel 39 van de Procedurerichtlijn en artikel 149 van de Grondwet geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Op welke bepaling verzoeker doelt waar hij de schending aanvoert van *“artikel 4 van de Charte”*, kan niet worden ingezien en wordt door hem niet aangegeven. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker in het kader van zijn uiteenzetting inzake de zorgvuldigheidsplicht aanvoert dat deze plicht zou inhouden dat *“het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen”*, dient verder te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een verzoeker om internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden teneinde hem al dan niet internationale bescherming toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 23 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, kan verder worden opgemerkt dat dit artikel een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en de commissaris-generaal niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde bepaling verstreek blijkens artikel 43 van voormelde richtlijn op 1 december 2007. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of op welke wijze de bepalingen van voormeld artikel of de omzetting hiervan naar Belgisch recht werden geschonden. Hij laat immers na om aan te duiden welke bepaling(en) van dit artikel of de omzetting daarvan hij concreet geschonden acht door de bestreden beslissing en werkt evenmin uit waaruit deze schending zou bestaan.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of de commissaris-generaal in de bestreden beslissing al dan niet terecht heeft besloten tot de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en of verzoeker al dan niet internationale bescherming behoeft voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet ontvankelijk verklaard omdat:

(i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij in Duitsland internationale bescherming geniet;

(ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn grondrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, niet worden geëerbiedigd, nu (a) waar uit de elementen in verzoekers administratief dossier zou blijken dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie; er kan immers niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, evenmin zijn er indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe, (b) erop dient gewezen dat verzoeker maandelijks een toelage kreeg van de Duitse autoriteiten, hij een woning verkreeg van de Duitse overheid waarin hij kosteloos kon verblijven, dat hij de mogelijkheid kreeg om de Duitse taal te studeren waar hij met succes gebruik van maakte en uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, doch daarentegen dat hij hiertoe eerder zelf slechts beperkte stappen heeft gezet, (c) wat betreft de racistische incidenten moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet voldoende ernstig is om te worden aangemerkt als een daad van vervolging of situatie van ernstige schade, wat betreft het verkeersongeval waarvan verzoeker slachtoffer zou zijn geworden bovendien slechts kan worden vastgesteld dat de bewering als zou het motief hiervoor verzoekers huidskleur zijn geweest berust op speculatie van verzoekers kant; uit verzoekers relaas kan bovendien niet worden opgemaakt dat de Duitse autoriteiten niet in staat zouden zijn om hem te beschermen, te meer daar zijn verklaringen in dit verband tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk zijn;

(iii) de vaststelling dat zijn Duitse verblijfsvergunning is verlopen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien hij bij terugkeer naar Duitsland deze verblijfsvergunning opnieuw kan laten verlengen zoals hij ook deed na zijn terugkeer vanuit Nederland.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u last heeft van een depressie en stress en daarvoor medicatie voorgeschreven kreeg van de dokter (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 27 juni 2022, p. 3 en p. 14). U legde echter geen medische attesten waaruit zou blijken dat u zich in de onmogelijkheid bevindt om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen (NPO, p. 19). U bevestigde dit overigens zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1). Uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Ten onrechte tracht hij, waar hij andermaal verwijst naar zijn bijzonder kwetsbaar profiel omwille van zijn psychologische problemen, immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden nalaat om enig medisch attest voor te leggen waaruit kan blijken dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn psychische problemen en het hieruit voortvloeiende, volgens hem, bijzonder kwetsbaar profiel. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn bijzondere kwetsbaarheid.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

2.3.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

“(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: *Procedurerichtlijn*).

Uit de stukken in het dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Duitsland. Uit informatie uit het administratief dossier, en meer bepaald de *Eurodac Search Result* en *Eurodac Marked Hit* en zijn Duitse verblijfstitel (administratief dossier, stuk 7 map DVZ) blijkt immers dat verzoeker in Duitsland in 2016 een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Verzoeker betwist niet dat hij over een internationale beschermingsstatus beschikt.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het – dit in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen in het verzoekschrift – toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de *Procedurerichtlijn* vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval

van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94); - situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift er niet in slaagt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn

verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Duitsland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (zouden) bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hiertoe evenwel om onderstaande redenen in gebreke.

2.3.5.1. De Raad benadrukt te dezen dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen.

2.3.5.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zo dient er vooreerst op te worden gewezen dat u als begunstigde van internationale bescherming van de Duitse autoriteiten een maandelijkse toelage kreeg van iets meer dan 300 euro waarmee u voedsel kon kopen (NPO, p. 6). De Duitse overheid voorzag ook een woning waarin u kosteloos kon verblijven (NPO, p. 5). U kreeg de mogelijkheid om de Duitse taal te studeren, waar u met succes gebruik van maakte (NPO, p. 5). Er kan aldus geenszins geconcludeerd worden dat u geen of onvoldoende steun kreeg van de Duitse autoriteiten. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo besloot u uit eigen initiatief om uw werk bij de kledingbedrijf Hermes op te zeggen (NPO, p. 5). U verklaarde in dit verband dat u langer kon blijven werken als u wilde maar er zelf voor koos om ontslag te nemen (NPO, p. 5). Uit uw verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Duitsland in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.”

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar en citeert uit algemene landeninformatie (waarvan het recentste rapport overigens dateert van 2018) inzake het beleid ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Duitsland. Hij toont daarbij evenwel niet aan dat zijn levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Daarbij dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift nog benadrukt dat hoewel het sowieso moeilijk is om te voorzien in zijn levensbehoeften, hij Duitsland niet heeft verlaten omwille van socio-economische argumenten. Bijgevolg blijft voormelde motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.5.3. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij Duitsland heeft verlaten wegens veiligheidsredenen, met name omwille van het toenemende racisme dat tot fysieke aanvallen leidt in Duitsland, de politieke onwil om deze toestand te vermijden en de passieve houding van de autoriteiten.

De commissaris-generaal merkt in dit verband in de bestreden beslissing pertinent op:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland meermaals het slachtoffer bent geworden van racistische incidenten – u stelde in dit verband dat dorpsbewoners u herhaaldelijk beledigden, dat ze vijf of zes keer probeerden om u door

een hond te laten bijten en dat u eenmaal omwille van uw huidskleur werd aangereden door een auto (NPO, p. 8) - moet worden opgemerkt deze situatie op zich voldoende ernstig is om te worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Zo gaf u zelf aan dat u nooit effectief gebeten werd omdat u zichzelf verdedigde (NPO, p. 8). De mensen die hun hond op u af lieten komen kenden u niet persoonlijk. Het enige wat ze over u wisten was dat u een vreemdeling uit Afrika was (NPO, p. 8). De loutere vaststelling dat de mensen in het dorp waar u woonde u beledigden op straat en hun hond naar u lieten blaffen, volstaat, hoe pijnlijk en vervelend dit ook is, niet om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming. Wat betreft uw stelling dat u werd aangereden door een auto omwille van uw huidskleur, dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat het hier om een opzettelijke aanrijding ging. Zo is het opvallend dat u niet weet wat het merk van de auto was (NPO, p. 11). De bestuurder stopte en de politie kwam ter plaatse (NPO, p. 11). U heeft geen aanrijdingsformulieren ingevuld en u heeft geen documenten om uw ziekenhuisbezoek volgend op deze aanrijding te staven (NPO, p. 12). U weet niet hoe de vrouw heet door wie u werd aangereden en u kende haar niet persoonlijk (NPO, p. 12). U heeft nooit geprobeerd om te weten te komen wie zij was en u heeft ook nooit geprobeerd om te weten te komen wat haar motief was voor deze aanrijding (NPO, p. 16). U ging er simpelweg van uit dat zoiets in het verleden meestal gebeurde vanuit racistische motieven, waardoor u dacht dat het ook dit keer weer zo was (NPO, p. 16). Uw stelling dat deze aanrijding bewust zou zijn veroorzaakt door de bestuurster van de wagen en dat uw huidskleur een motief zou zijn geweest voor deze aanrijding is dus louter een blote bewering die enkel berust op speculatie van uw kant. Uit uw verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat u in Duitsland het slachtoffer was van racistische incidenten die dermate ernstig waren dat u hierdoor in aanmerking zou komen voor internationale bescherming."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat de honden wel degelijk (meermaals) opzettelijk werden losgelaten en opgehitst met de bedoeling om hem te kwetsen. Hij meent ook dat de aanrijding door een auto niet anders dan als een opzettelijke handeling kan worden geïnterpreteerd aangezien de snelheid van de wagen toenam wanneer de bestuurder verzoeker zag oversteken. Verzoeker vervolgt dat het in de gegeven context niet ongeloofwaardig is dat hij niet op de hoogte is van het merk van de auto of de naam van de bestuurder. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met dit betoog volhardt in eerder afgelegde en onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, blote beweringen uit, de vaststellingen van de bestreden beslissing minimaliseert en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegensprekt, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag de voormelde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen. Er dient te dezen nog op gewezen dat verzoeker ook tot op heden nalaat om enig document ter staving van het verkeersongeval voor te leggen, terwijl hij ook nog in het verzoekschrift benadrukt dat hij in het ziekenhuis voor zijn kwetsuren werd behandeld.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat de bescherming vanwege de Duitse autoriteiten niet effectief is, kan hij andermaal niet overtuigen. Uit zijn verklaringen kan immers niet worden opgemaakt dat, zelfs zo zou kunnen worden aangenomen dat de door hem aangehaalde incidenten voldoende ernstig zouden zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekenmerkt – *quod non* -de Duitse autoriteiten niet in staat zouden zijn om hem te beschermen. Te dezen staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

"Het is in dit verband veelzeggend dat u geen enkele poging hebt ondernomen om na de hierboven vermelde aanrijding een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, mits u uiteraard de nodige stappen zet. U gaf in verband met de door u vermelde aanrijding echter zelf aan dat u nooit klacht indiende bij de Duitse politie (NPO, p. 12). Gevraagd om welke reden u geen klacht indiende tegen haar, stelde u dat de politie niets tegen haar heeft gedaan en dat ze gewoon mocht vertrekken nadat ze met de politie had gepraat. Om een klacht in te dienen had u een advocaat en geld nodig, en dat had u niet (NPO, p. 13). Deze uitleg komt echter weinig geloofwaardig over, temeer daar u nooit hebt geïnformeerd of u door ngo's of andere organisaties geholpen kon worden en u ook nooit heeft geïnformeerd of u recht had op een pro deo advocaat (NPO, p. 13). Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen en eventuele verdere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de bescherming die u bij de Duitse autoriteiten zocht omwille van de overige door u aangehaalde racistische incidenten waarbij u beledigd werd en waarbij mensen hun hond lieten proberen om u te bijten. Toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u ooit klacht had ingediend omwille van een

van deze incidenten, zei u dat u dit niet had gedaan (NPO, p. 8). Als reden hiervoor haalde u aan dat u andere mensen kende die klacht hadden ingediend maar geen oplossing kregen (NPO, p. 8). Duitsers kennen de taal en de wet en daardoor wordt een klacht geweigerd (NPO, p. 8). Deze verklaringen komen echter weinig geloofwaardig over in het licht van de vaststelling dat u geen enkele naam kon opnoemen van deze mensen die een klacht hadden ingediend (NPO, p. 9). U kon ook niet zeggen of een van die mensen verdere stappen gezet had nadat de politie hen afwimpelde (NPO, p. 9). Bovendien komt het bijzonder bevreemdend over dat u, toen u vervolgens gevraagd werd of u zelf ooit iets had meegemaakt met de politie, plots beweerde wel één keer klacht ingediend te hebben. Deze bewering is immers strijdig met wat u even tevoren had verklaard (cf. supra). Bovendien legde u over deze ene door u neergelegde klacht zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of de politie uw verklaringen al dan niet had genoteerd (NPO, p. 10). U stelde klacht te hebben ingediend tegen jongeren uit uw buurt maar kende hun namen niet (NPO, p. 10). U bent nooit teruggegaan naar de politie om te vragen wat de status van uw klacht was en u beschikt niet over documenten die het bestaan van deze klacht kunnen staven (NPO, p. 10). Uw vage en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling bescherming te hebben gezocht bij de Duitse autoriteiten tegen de racistische incidenten waarvan u beweert het slachtoffer geweest te zijn."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de politie in gebreke bleef om de nodige en gebruikelijke vaststellingen te maken na de aanrijding en objectief niet kan worden ingezien hoe verzoeker verder een klacht had kunnen neerleggen, brengt hij geen enkel valabel argument bij om de overwegingen te weerleggen dat hij zelfs nooit heeft geïnformeerd of hij door ngo's of andere organisaties geholpen zou kunnen worden en/of hij recht had op een *pro deo* advocaat. Uit verzoekers verklaringen kan aldus niet blijken dat hij zelf stappen heeft ondernomen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, zodat evenmin kan worden aangenomen dat de Duitse autoriteiten niet in staat zouden zijn om hem te beschermen.

Waar verzoeker voorts betoogt dat hij geen persoonlijke relaties onderhield met de andere personen die wel een klacht indienden bij de politie omwille van racisme en hun namen van weinig of geen belang waren omdat zij zich met verzoekers relaas konden vereenzelvigen, komt hij wederom niet verder dan het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde terechte vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Aangaande de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het feit of hij al dan niet een klacht indiende bij de politie, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij nooit het gevoel heeft gehad dat hij werkelijk een "*klacht*" heeft ingediend aangezien er nooit naar hem werd geluisterd en er hem nooit een verslag of document werd meegegeven. De Raad merkt evenwel op dat dit verweer niet kan toedekken dat verzoeker in eerste instantie tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij nooit een klacht heeft ingediend in Duitsland (administratief dossier, CGVS, p. 8), om vervolgens alsnog te verklaren dat hij wel degelijk naar de politie ging om een klacht in te dienen (administratief dossier, CGVS, p. 9). Bovendien brengt verzoeker geen enkel concreet verweer bij om de overige tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen aangaande het feit dat hij bescherming zou hebben gezocht bij de Duitse autoriteiten omwille van de racistische incidenten te verklaren of te weerleggen.

2.3.5.4. Tot slot considereert de commissaris-generaal op goede gronden: "*De vaststelling dat de door u neergelegde Duitse verblijfsvergunning verlopen is, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk aangezien u bij terugkeer naar Duitsland deze verblijfsvergunning opnieuw kan laten verlengen, zoals u ook deed na uw terugkeer vanuit Nederland (NPO, p. 4).*"

Verzoeker hekelt te dezen in het verzoekschrift dat er geen enkel bewijs bestaat dat de verblijfsdocumenten al dan niet verder kunnen worden verlengd. Er dient evenwel te worden herhaald dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen

beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Hoger kwam reeds vast te staan dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Duitsland. Verzoeker bevestigt ook op het CGVS een internationale beschermingsstatus te hebben verkregen in Duitsland, met name de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij hiervoor de nodige documenten ontving die geldig waren gedurende één jaar, hetgeen ook blijkt uit de door hem voorgelegde Duitse verblijfsvergunning, en dewelke hij jaarlijks verlengde vanaf 2016 (administratief dossier, CGVS, p. 4; 'map Documenten').

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat, zelfs nu het verblijfsdocument dat hem werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus niet meer geldig is, hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Duitsland geniet bij gebrek aan enig tegenbewijs hiervan zijnentwege, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De bewijslast hiervoor rust aldus op verzoeker. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt immers geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij niet naar Duitsland zou kunnen terugkeren en er zijn verblijfsdocumenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Te meer daar verzoeker zelf verklaart dat hij na zijn verblijf in Nederland zijn verblijfsvergunning opnieuw kon verlengen in Duitsland (administratief dossier, CGVS, p. 4).

2.3.6. Gelet op het voorgaande, kan er worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Duitsland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Duitsland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing "*nietig te verklaren*", dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Voorts wijst de Raad erop dat hij slechts de

bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET